

Arrest

nr. 293 136 van 23 augustus 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 10 juli 2019 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 14 juni 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 16 september 2021 trekt de commissaris-generaal deze beslissing in. Op 30 september 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest met nummer X het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.2. Op 28 maart 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoekers voogd aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun van origine te zijn. Uw familie is afkomstig uit het district Deh Bala van de provincie Nangarhar maar uw grootouders verhuisden naar Pakistan waardoor u in Peshawar geboren en getogen bent. Uw gezin beschikte niet over verblijfsvergunningen waardoor u geen school kon lopen en op de arbeidsmarkt aan de slag moest. Toen uw ooms en tantes, die wel over verblijfsvergunningen beschikten, naar Afghanistan terugkeerden en zich in de stad Jalalabad vestigden bleef uw gezin in Pakistan wonen. In de zomer van 2018 verliet u Pakistan om op 10 juli 2019 in België aan te komen. De volgende dag verklaarde u zich vluchteling.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst, Deh Bala.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de taskara's van u, uw vader, uw moeder, twee ooms en een tante en twaalf Pakistaanse medische attesten neer.

Op 14 juni 2021 nam het CGVS in uw verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare beschermingsstatus. Omdat verder onderzoek naar de impact van de machtsoverneming door de Taliban in augustus 2021 nodig was trok het CGVS haar beslissing op 22 september 2021 terug in. Uw beroep op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 30 september 2021 verworpen.

In zijn verzoekschrift bracht uw advocaat een vertaling van de Pakistaanse huurovereenkomst van uw familie aan.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is

derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, uw familiaal netwerk in uw land van nationaliteit, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde levensomstandigheden vóór uw komst naar België en de verblijfplaatsen en –omstandigheden van uw familieleden. Het verschaffen van duidelijkheid over deze elementen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële situatie naar waar hij bij terugkeer naar Afghanistan in terecht zou komen, toont hij evenmin zijn beschermingsnood die verbonden is aan deze situatie aan.

In casu werd vastgesteld dat hoewel u aan het einde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS uw poging om de Belgische asielinstanties te misleiden door een vals verblijf in Deh Bala voor te wenden liet varen u ook doorheen uw aangepaste verklaringen nalaat om duidelijk zicht te geven op uw werkelijke situatie. Er werd immers vastgesteld dat zowel uw verklaringen over uw eigen levensomstandigheden in Pakistan als over uw familiale situatie in Afghanistan tekort schoten om geloof te kunnen hechten aan uw bewering dat u zich bij terugkeer in het district Deh Bala dient te vestigen, alwaar u de veiligheidssituatie vreest (CGVS, p.10).

Vooreerst moet er op gewezen worden dat u uw identiteit tracht te staven aan de hand van een identiteitsdocument dat een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont. Ook nadat u toegeeft dat u nooit in Afghanistan woonde houdt u vast aan de taskara waarmee u uw verblijf in Afghanistan trachtte aan te tonen (CGVS, p.6,9). Hoewel u aangeeft dat u heel jong was toen uw vader deze taskara voor u bewaarde blijkt het stuk op 12/7/1399 (Afghaanse kalender, 3/10/2020), na uw aankomst in België te zijn opgemaakt (CGVS, p.6,7). Hoe uw vader erin slaagde om vanuit Pakistan een taskara voor u te laten maken weet u niet (CGVS, p.9). Het valt echter op dat de taskara niet alleen na uw aankomst in België, maar amper vijf dagen voor uw persoonlijk onderhoud opgemaakt werd. Uw stelling dat u slechts een foto van uw taskara

kan aanbrengen omdat u lang geleden al om het origineel vroeg maar het niet ontving kan dan ook niet als geloofwaardig weerhouden worden (CGVS, p.6-7). Evenzo is het verbazingwekkend dat uw taskara uw exacte geboortedatum vermeldt, namelijk 13/4/1383 (9/7/2004) (CGVS, p.7). Tijdens uw persoonlijk onderhoud kan u immers enkel zeggen dat u nu zestien jaar oud bent omdat u thuis hoorde dat u veertien of vijftien jaar oud was toen u vertrok (CGVS, p.8-9). Dat uw taskara die na uw vertrek opgemaakt werd dan wel een exacte geboortedatum bevat en dat die geboortedatum bovendien een quasi exacte weergave is van de geboortedatum die de Dienst Vreemdelingenzaken u toekende op basis van uw toenmalige verklaring vijftien jaar te zijn wekt geen vertrouwen in de juistheid van de opgenomen identiteitsgegevens. Deze vaststellingen wijzen er duidelijk op dat de taskara opgemaakt werd met de bedoeling uw registratiegegevens bij uw verzoek om internationale bescherming zo nauw mogelijk te weerspiegelen. Dat u uw identiteit tracht te staven aan de hand van een document dat geen objectieve bewijswaarde toegekend kan worden doet ernstige twijfels rijzen bij uw daadwerkelijke achtergrond. In zijn verzoekschrift bevestigt uw advocaat de vaststellingen van het CGVS en erkent dat het stuk op uw verzoek is opgemaakt. Hoewel deze verklaringen haaks staan op uw eerdere uitspraken komt wordt er in het verzoekschrift niet getracht een vergoelijking voor deze tegenstrijdigheid aan te halen. Uw advocaat beperkt zich slechts tot het poneren van de stelling dat het gesolliciteerd karakter van de taskara en de erin opgenomen gedicteerde identiteitsgegevens door uw vader geen afbreuk doen aan de bewijswaarde van het stuk. Uw advocaat tracht echter niet aan te tonen hoe een identiteitsdocument dat op dergelijke wijze opgemaakt is over de nodige bewijswaarde zou kunnen beschikken.

Voorts kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw voorstelling van uw levensomstandigheden en de duur van jullie verblijf in Pakistan. U vertelt dat u in Pakistan geen school kon lopen en diende te werken omdat u en uw gezinsleden niet over Pakistaanse verblijfsvergunningen beschikten (CGVS, p.11). U slaagt er evenwel niet in te duiden waarom uw gezin geen verblijfsdocumenten kreeg (CGVS, p.9). Indien uw familie reeds jaren geleden door uw grootouders naar Pakistan werd gebracht komt uw gezin immers volledig in aanmerking voor een Pakistaanse PoR (Proof of Registration) kaart (CGVS, p.8). Te meer u aangeeft dat de gezinnen van uw ooms, die dezelfde voorgeschiedenis als de uwe kenden, wel een dergelijke Pakistaanse verblijfskaart bezaten (CGVS, p.9). Gevraagd hoe het komt dat uw gezin geen en de gezinnen van uw ooms wel verblijfsvergunningen kregen, vertelt u dat men een dergelijke verblijfsvergunning krijgt wanneer men naar Afghanistan gaat en vervolgens naar Pakistan terugkeert (CGVS, p.9). Deze uitleg houdt geen steek. Als u nog enkele malen naar een verklaring gevraagd wordt houdt u desalniettemin vast aan deze uitleg (CGVS, p.9). In uw opmerkingen die uw voogd na het persoonlijk onderhoud overmaakte, stelt u dat u bedoelde dat veel Afghaanse vluchtelingen bij terugkeer naar Afghanistan hun Pakistaanse verblijfsvergunning afgaven. Aangezien u tijdens uw persoonlijke onderhoud uw eerste versie meerdere malen bevestigde kan uw post-factum wijziging niet overtuigen. Te meer u er in uw opmerkingen aan toevoegt dat u niet weet waarom jullie geen verblijfsvergunning hadden omdat uw vader het u nooit vertelde en u te klein was om het hem te vragen. Dit is niet ernstig. Niet alleen kan er wel degelijk verwacht worden dat u als veertien of vijftienjarige interesse toont in de reden waarom u in penibele omstandigheden in Pakistan woonde terwijl uw andere familieleden in een opmerkelijk betere situatie in Pakistan verbleven (CGVS, p.8,9,12). Bovendien blijkt uit uw verklaringen en uit de nagestuurde stukken dat u na het persoonlijk onderhoud contact had met uw vader. Dat u deze vraag dan niet aan uw vader voorlegt ten einde voor uzelf en voor het CGVS een bevredigende verklaring te bekomen maar daarentegen gewoon een excuus tracht te handhaven wijst erop dat u er doelbewust voor kiest om deze kwestie van jullie illegale status in Pakistan in het ongewisse te laten. Door uw onvermogen en onbereidwilligheid om duidelijk zicht te geven op jullie verblijfsstatus in Pakistan en op de discrepantie met de situatie van uw directe familieleden slaagt u er niet in uw levensomstandigheden en de duur van jullie verblijf in Pakistan aan te tonen.

Het geloof in uw onafgebroken verblijf in Pakistan wordt eveneens ondermijnd door uw gebrek aan kennis over de verblijfssituatie van Afghanen in Peshawar. Zo kan u noch de Afghaanse vluchtelingenkampen rond Peshawar, noch de wijken van Peshawar die een groot aandeel aan Afghanen tellen benoemen (CGVS, p.11). U slaagt er slechts in uw eigen woonplaats aan te halen (CGVS, p.11). Dat u weliswaar uw eigen woonplaats kent kan erop wijzen dat u enige tijd in Pakistan woonde maar een bredere kennis van de situatie van de Afghanen in en rond Peshawar die getuigt van een jarenlange verblijf in deze gemeenschap blijkt u te missen.

Evenmin kan u verklaren waarom uw gezin als enige van uw familie in Pakistan bleef wonen. Hoewel u aangeeft dat jullie in Pakistan in moeilijke omstandigheden leefden en uw ooms en tantes naar Afghanistan verhuisden om zich in Jalalabad te vestigen, kozen jullie er niet voor om naar jullie vaderland terug te keren (CGVS, p.9). Als verklaring werpt u op dat uw neven ouder zijn waardoor het voor uw ooms

gemakkelijker was samen iets op te bouwen (CGVS, p.12). Deze argumentatie kan niet gevolgd worden. Aangezien zowel uw vader als u in Peshawar tewerkgesteld waren, jullie net zoals jullie ooms een deel van de opbrengst van jullie gronden ontvingen, uw vader zich kapitaalkrchtig toonde toen hij uw reis naar Europa betaalde en jullie met de gezinnen van jullie ooms over een stevig netwerk beschikten in Jalalabad kan er niet begrepen worden waarom jullie in Pakistan zouden blijven indien jullie omstandigheden daar zo moeilijk waren (CGVS, p.5,8,9,11,12). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen verder het geloof in het voorgehouden verblijf van u en uw gezinsleden in Pakistan.

Door middel van de aangebrachte stukken kan u evenmin het langdurige en actuele verblijf van u en uw gezin in Pakistan aantonen. U werd expliciet gevraagd alle documenten die uw Afghaanse identiteit, de afkomst van u en uw familie maar ook jullie jarenlange verblijf in Pakistan tot op de dag van vandaag aan het CGVS over te maken (CGVS, p.14). Tevens ging het CGVS in op uw aanbod om ook de taskara's van uw ooms, hun Pakistaanse verblijfsdocumenten en terugkeerkaarten neer te leggen (CGVS, p.14). Er werd eveneens aan u uitgelegd dat u van de stukken van uw gezin eerst de kopieën en vervolgens de originele versie met de originele enveloppe aan het CGVS diende over te maken terwijl voor de stukken van uw ooms kopieën volstonden (CGVS, p.14). U maakte het CGVS geen enkel origineel stuk over waardoor niet alleen de authenticiteit van deze stukken maar ook de herkomst van de afzender niet nagegaan kon worden, noch maakte u het CGVS een verantwoording voor het ontbreken van deze documenten over. De Pakistaanse verblijfsdocumenten en de terugkeerkaarten van uw ooms, die u nochtans zelf aanbood, mocht het CGVS ook niet ontvangen. Ter staving van jullie verblijf in Pakistan legt u slechts drie onleesbare (vermoedelijk) attesten, zes attesten of voorschriften op naam van "S(...)" of "S(...) B(...)" d.d. 17 of 19/4/2018, 19/4/2018, 19/4/2018, 22/3/2018 en 15/3/2018, een attest op naam van "Ad(...)" d.d. 23/1/2016, een attest op naam van "W/O (vrouw van) W(...)" van 23/4 met een onleesbaar jaartal en een attest op naam van "S/O (zoon van) Am(...)" van 29/12/2015 neer. Hoewel de namen S(...) en Ad(...) stroken met die van uw moeder en uw broer en in W(...) een afkorting en verbastering van W(...), de naam van uw vader, gelezen kan worden kan er uit uw dossier niet begrepen worden wie "de zoon van Am(...)" zou zijn. Hoe dan ook onderbouwen de aangebrachte attesten geen jarenlang verblijf in Pakistan maar geven ze slechts momentopnamen weer die zich onder meer door medisch toerisme verklaard kunnen worden. Indien uw gezin reeds decennialang in Pakistan verbleef zou u een gevarieerder en over de tijd gespreid pakket aan documenten moeten kunnen aanbrengen. Hierbij dient eveneens aangekaart te worden dat de taskara's van uw vader en uw moeder zijn uitgegeven op twee verschillende momenten in 1387 (2008). Deze vaststelling valt niet te rijmen met uw uitspraken dat jullie steeds in Pakistan woonden en uw vader niet terugkeerde naar Afghanistan vanuit Pakistan en wijst erop dat uw gezin veel nauwere banden met Afghanistan heeft dan u wilt toegeven (CGVS, p.12). Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat u er niet in slaagt het voorgestelde ononderbroken verblijf van u en uw familie in Pakistan en u bijgevolg ook nalaat de huidige verblijfplaats van uw gezinsleden aannemelijk te maken. De bevinding dat niet alleen uw verklaringen, maar ook de aangebrachte stukken uw voorstelling van jullie verblijf in Pakistan niet aannemelijk kunnen maken vormt een ernstige aanwijzing dat u een verblijf in uw vaderland van u en uw gezin tracht te verbergen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar en in welke omstandigheden u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door het bewust achterhouden van cruciale informatie over uw verblijfplaatsen en levensomstandigheden van u en uw familieleden tracht u het CGVS van een juiste beoordeling van uw beschermingsnood te weerhouden. Hoe dan ook moet er wat betreft uw vrees om slachtoffer te worden van de onveilige situatie in Afghanistan op onderstaande analyse gewezen te worden.

Hoewel dient te worden herhaald dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw precieze herkomst, kan wat de veiligheidssituatie in Afghanistan betreft het volgende worden opgemerkt. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar

ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die

dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog

voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden

aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw laatste persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 8 oktober 2020 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er niet besloten worden dat er in uw hoofde sprake is van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de reeds besproken stukken legt u nog de taskara's van drie familieleden van u neer. Deze taskara's missen bewijskracht inzake uw persoonlijke situatie en meer bepaald de verblijfsomstandigheden en – plaatsen van u en uw gezinsleden, noch kunnen zij een beschermingsnood in uw hoofde aantonen. Van de huurovereenkomst legt uw advocaat slechts een vertaling neer, waardoor de authenticiteit van de huurovereenkomst zelf niet nagegaan kan worden. Bovendien mist het stuk ook bewijskracht daar er noch een datum noch een plaatsbepaling op de vertaling voorkomt. Tenslotte betreft het een huurovereenkomst voor een winkel zodat het stuk hoe dan ook geen bewijs vormt voor het voorgehouden verblijf van u en uw familie in Pakistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 49, 49/2 "en volgende", 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van "de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980" en van artikel 17, § 3 van "KB CGVS" (verzoeker doelt vermoedelijk op het koninklijke besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Verzoeker parafraseert de bestreden beslissing en herhaalt vervolgens dat hij van Afghaanse nationaliteit is maar geboren is in Pakistan en dat hij in geval van terugkeer de veiligheidssituatie in Deh Bala vreest.

Vervolgens wijst verzoeker op zijn verblijf in België en meent hij dat hij niet durft terug te keren naar Afghanistan omdat hij vervolging riskeert omwille van het feit dat hij in België bij ongelovigen bescherming heeft gezocht. Verzoeker stelt te vrezen als ongelovige en afvallige te zullen worden vervolgd door de taliban. Hij stelt arrestatie, vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandeling te vrezen. Hij stelt dat zijn problematiek in die zin aan de criteria van het Verdrag van Genève beantwoordt.

Vervolgens herhaalt verzoeker dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Verdrag van Genève dient te worden vastgesteld. Hij wijst hierbij op het gewapend conflict tussen de taliban en de aanhangers van IS (Daesh) en het alomtegenwoordige intern geweld.

Recent werden aanslagen met talrijke burgerslachtoffers gemeld in Kaboel die opgeëist werden door Daesh, aldus verzoeker.

Hij herhaalt dat zijn familie afkomstig is uit het district Deh Bala gelegen in de provincie Nangarhar. Hij stelt dat de veiligheidssituatie in Deh Bala zeer slecht is en dat personen uit die regio een risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon omwille van het nog altijd voortdurend binnenlands gewapend conflict aldaar. Verzoeker vraagt om die reden subsidiaire bescherming.

Verzoeker vraagt daarnaast subsidiaire bescherming omwille van het feit dat een al dan niet gedwongen terugkeer naar Afghanistan volgens hem een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt, nu hij in Afghanistan geen functionerend netwerk heeft gezien zijn hele familie in Pakistan woont.

Verzoeker voert verder aan dat de socio-economische situatie in Afghanistan uitermate slecht is en dat een alleenstaande jonge man zonder netwerk in Afghanistan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Verzoeker stelt hiervan zo mogelijk nog bijkomende informatie bij te brengen. Verzoeker meent dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een onmenselijk en vernederende behandeling. Hij stelt dat zijn financieel/economische situatie en die van zijn familie tijdens het gehoor op het CGVS niet onderzocht werd en meent dat zijn profiel als terugkeerder evenmin onderzocht werd.

Vervolgens stelt verzoeker voorbehoud te maken om in de loop van de procedure bijkomende stukken en uitleg bij te brengen.

Verder verwijst verzoeker naar het arrest met nummer 91 265 van de Raad van 9 november 2012, waarin wordt vastgesteld dat een niet-begeleide minderjarige Afghaanse vreemdeling een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt bij terugkeer naar Afghanistan in het geval hij niet kan terugvallen op een functionerend netwerk. Verzoeker herhaalt dat hij geen enkel netwerk heeft in Afghanistan en dat de familie waarnaar de adjunct-commissaris verwijst jaren geleden al naar Afghanistan is teruggekeerd. Hij stelt dat er geen enkele garantie is dat hij op deze familie kan rekenen om in zijn levensonderhoud te voorzien in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker meent aldus een zeer kwetsbaar profiel en geen garantie op opvang te hebben in geval van terugkeer naar Afghanistan. Er dient volgens hem in ieder geval vastgesteld te worden dat de adjunct-commissaris geen ernstig onderzoek heeft gedaan naar de effectiviteit van het beweerde familiaal netwerk in Afghanistan.

Verzoeker wijst verder op de door hem bijgebrachte vertaling van "*het huurcontract van de woning in Pakistan*", dat volgens hem ten overvloede aantoont dat zijn familie in Pakistan gevestigd is.

Verder bevestigt verzoeker dat zijn vader voor hem een *taskara* liet opmaken en dat de daarop vermelde geboortedatum overeenkomt met de geboortedatum die hij in België heeft opgegeven. Verzoeker bevestigt dat deze *taskara* werd opgemaakt op het ogenblik dat hij zich in België bevond, doch meent dat dit hem niet kan verweten worden. Er is volgens verzoeker geen reden om te twifelen aan de waarachtigheid van dit document, enkel en alleen omdat het een document op aanvraag is.

Voorts geeft verzoeker aan voorbehoud te maken om in de loop van de procedure actuele informatie bij te brengen die aantoont dat hij steeds in Peshawar, Pakistan, heeft gewoond en dat zijn familie daar nog steeds woont.

Verzoeker verwijst vervolgens naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022, waarvan hij de samenvatting gepubliceerd op de website van de Raad weergeeft.

Vervolgens uit verzoeker kritiek op het feit dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) er blijkens de bestreden beslissing vanuit is gegaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht zijn in Afghanistan geen concrete impact heeft op verzoekers persoonlijke situatie, aangezien verzoeker geen elementen in die zin heeft aangebracht. Hij wijst erop dat zijn persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden op 8 oktober 2020, vóór de machtsovername door de taliban in augustus 2021, en dat het CGVS in augustus 2021 heeft beslist tot een tijdelijke opschorting van de beslissingen voor verzoekers uit Afghanistan gelet op het gebrek aan informatie betreffende de situatie aldaar, welke beslissing meermaals werd verlengd. Hij merkt verder op dat er pas op 2 maart 2022 een

nieuwe beleidsnota kenbaar werd gemaakt op de website van het CGVS en stelt dat hij ervan uitging dat hij zou worden opgeroepen door het CGVS om gehoord te worden met betrekking tot de nieuwe situatie in Afghanistan. Hij meent dat het CGVS hem minstens had moeten oproepen/uitnodigen om eventuele nieuwe elementen schriftelijk over te maken. Hierbij wijst verzoeker eveneens naar een bijdrage van Vluchtelingenwerk Vlaanderen getiteld *“Afghanistan: juridische analyse beslissingen CGVS”*. Verder betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing hem ter kennis werd gebracht na 28 maart 2022 (*sic*) en de beroepstermijn beperkt is tot dertig dagen, waardoor hem de kans niet zou zijn gegeven om de impact van de machtsovername op zijn persoonlijk situatie weer te geven.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden een bericht van 4 april 2022 op de website van de Raad over het arrest met nummer 270 813 van 31 maart 2022 (stuk 3) en het rapport *“Afghanistan: juridische analyse beslissingen CGVS”* van Vluchtelingenwerk Vlaanderen (stuk 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

Op 27 april 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland en de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan, met inachtneming van volgende recente landeninformatie waarnaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing: de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022, het rapport *“Afghanistan Security Situation”* van EUAA van augustus 2022, de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 23 september 2022, het rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van EUAA van augustus 2022, het *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van EASO van augustus 2017, het rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van EUAA van augustus 2022, de COI Query *“Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 4 november 2022, de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 en het rapport *“Pakistan – Situation of Afghan refugees”* van EUAA van mei 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/6, 49 en 49/2 *“en volgende”* van de Vreemdelingenwet doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet. Evenmin kan worden ingezien op welke wijze de artikelen 49 en 49/2 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op de toelating tot het verblijf op het grondgebied en de mogelijkheden tot opheffing en intrekking van de status van begunstigden van

internationale bescherming, *in casu* geschonden zouden zijn. Voorts voert verzoeker de schending aan van “de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980”, zonder *in concreto* te verduidelijken welke specifieke bepalingen van welke specifieke “uitvoeringsbesluiten” door de bestreden beslissing geschonden zouden zijn en op welke wijze deze geschonden zouden zijn. Tot slot laat verzoeker na te verduidelijken op welke wijze artikel 17, § 3 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dat bepaalt dat de verzoeker om internationale bescherming, diens advocaat of vertrouwenspersoon de mogelijkheid hebben om aanvullende opmerkingen en stukken aan het CGVS over te maken, die vervolgens bij het individueel dossier van de verzoeker worden gevoegd en waarmee de betrokken ambtenaar rekening dient te houden indien zij hem tijdig bezorgd werden, *in casu* zou zijn geschonden.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat deze bepaling werd opgeheven bij de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, in werking getreden op 22 maart 2018, en derhalve onbestaande is.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hoewel hij aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS zijn poging om de Belgische asielinstanties te misleiden door een vals verblijf in Deh Bala voor te wenden liet varen, hij ook doorheen zijn aangepaste verklaringen nalaat om duidelijk zicht te geven op zijn levensomstandigheden vóór zijn komst naar België en de verblijfplaatsen en -omstandigheden van zijn familieleden, nu (i) hij zijn identiteit tracht te staven aan de hand van een identiteitsdocument dat een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont, (ii) er voorts evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn voorstelling van zijn levensomstandigheden en die van zijn familie alsook de duur van hun verblijf in Pakistan, (iii) het geloof in zijn onafgebroken verblijf in Pakistan eveneens wordt ondermijnd door zijn gebrek aan kennis over de verblijfssituatie van Afghanen in Peshawar, (iv) hij evenmin kan verklaren waarom zijn gezin als enige van zijn familie in Pakistan bleef wonen, en (v) hij door middel van de aangebrachte stukken evenmin het langdurige en actuele verblijf van hem en zijn gezin in Pakistan kan aantonen, omdat (B) er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren, omdat (D) hij evenmin elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming, en omdat (E) de door hem neergelegde *taskara*'s van drie familieleden bewijskracht missen inzake zijn persoonlijke situatie en meer bepaald de verblijfsomstandigheden en -plaatsen van hem en zijn gezinsleden, noch een beschermingsnood in zijn hoofde kunnen aantonen, zijn advocaat van de huurovereenkomst slechts een vertaling neerlegt,

waardoor de authenticiteit van de huurovereenkomst zelf niet kan worden nagegaan, dit stuk bovendien bewijskracht mist daar er noch een datum noch een plaatsbepaling in de vertaling voorkomt en het een huurovereenkomst voor een winkel betreft, zodat het stuk hoe dan ook geen bewijs vormt voor het voorgehouden verblijf van hem en zijn familie in Pakistan. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart voor zijn komst naar België als Afghaans vluchteling in Peshawar, Pakistan, te hebben gewoond samen met zijn familie, die oorspronkelijk afkomstig zou zijn uit het district Deh Bala van de Afghaanse provincie Nangarhar. Verzoeker verklaart Pakistan te hebben verlaten omwille van de moeilijke levensomstandigheden aldaar. Zo zou hij er niet over een verblijfsvergunning hebben beschikt en hierdoor niet hebben kunnen studeren. Zijn ooms zouden wel een verblijfskaart hebben gehad maar naar Afghanistan zijn teruggekeerd en zich in Jalalabad hebben gevestigd.

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar Afghanistan de veiligheidssituatie in zijn vermeende regio van herkomst, Deh Bala, te vrezen.

De Raad wijst er vooreerst op dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Belgische asielinstanties, en dit reeds vanaf het eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ). *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn verklaringen met betrekking tot zijn verblijfssituatie voorafgaand aan zijn komst naar België en zijn vluchtmotieven fundamenteel gewijzigd heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS. Waar verzoeker bij de DVZ liet optekenen dat hij geboren werd in het dorp Malikan gelegen in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar en er woonde tot aan zijn vertrek en komst naar België en dat hij zijn land en regio van herkomst diende te verlaten omwille van problemen met de taliban, die zijn vader doodden (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, 'Dossier voor intrekking', stuk 7, 'D.V.Z.', verklaring DVZ, vragen 10 en 32 en vragenlijst, vraag 3.5), en hij aanvankelijk ook op het CGVS voorhield steeds in Malikan te hebben gewoond, gaf hij halverwege zijn persoonlijk onderhoud plots aan over alles wat hij tot dan toe had verklaard te hebben gelogen (AD, stuk 5, 'Dossier voor intrekking', stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3 en 8). Volgens zijn verdere verklaringen had hij voor zijn komst naar België steeds in Peshawar, Pakistan, gewoond en werd hij door zijn vader, die op heden nog leeft, naar Europa gestuurd omdat hij in Pakistan geen toekomst had (*Ibid.*, p. 8, 9). Het feit dat verzoeker zich zou hebben laten beïnvloeden door mensen in het opvangcentrum, die hem zouden hebben afgeraden de waarheid te vertellen, kan zijn gedrag niet vergoelijken (*Ibid.*, p. 13). Verzoeker is zelf ten volle verantwoordelijk voor de verklaringen die hij aflegt in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij werd er bij aanvang van zijn procedure op gewezen dat hij steeds de waarheid moet vertellen en dat hij niet diegenen mag geloven die hem aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen (AD, stuk 5, 'Dossier voor intrekking', stuk 7, 'D.V.Z.', vragenlijst, Voorafgaand advies). De omstandigheid dat verzoeker nog heel jong was toen hij naar België kwam en

aldus beïnvloedbaar, neemt niet weg dat ook op hem een medewerkingsplicht rust die vereist dat hij te allen tijde correcte en coherente verklaringen aflegt over alle elementen en feiten die relevant zijn voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming. De vaststelling dat verzoeker hieraan verzaakt heeft en de asielinstanties bewust heeft proberen te misleiden met betrekking tot zijn verblijfplaats en leefsituatie voor zijn komst naar België, alsook de redenen waarom hij om internationale bescherming verzoekt, maakt dat aan zijn gewijzigde verklaringen en de documenten die hij ter staving ervan neerlegt niet zonder meer geloof kan worden gehecht en deze met het nodige voorbehoud dienen te worden geanalyseerd.

Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft verzoeker op de dag van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS een fotokopie van zijn *taskara* neergelegd. Nadat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud gewezen werd op het belang van documenten die zijn Afghaanse identiteit en afkomst en die van zijn familie alsook hun verblijf in Pakistan kunnen aantonen, maakte hij via zijn voogd fotokopieën over van diverse medische stukken en *taskara*'s van familieleden. Bij het verzoekschrift dat werd ingediend tegen de weigeringsbeslissing van 14 juni 2021, die naderhand werd ingetrokken, voegde verzoeker nog een vertaling van een Pakistaanse huurovereenkomst van zijn familie (AD, stuk 5, 'Documenten').

Wat zijn *taskara* betreft, erkent verzoeker in zijn verzoekschrift dat zijn vader deze heeft laten opmaken op het ogenblik dat hij zich zelf reeds in België bevond en dat de daarop vermelde geboortedatum overeenkomt met deze die hij heeft opgegeven in België. Zodoende bevestigt verzoeker volgende vaststellingen in de bestreden beslissing:

"Vooreerst moet er op gewezen worden dat u uw identiteit tracht te staven aan de hand van een identiteitsdocument dat een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont. Ook nadat u toegeeft dat u nooit in Afghanistan woonde houdt u vast aan de taskara waarmee u uw verblijf in Afghanistan trachtte aan te tonen (CGVS, p.6,9). Hoewel u aangeeft dat u heel jong was toen uw vader deze taskara voor u bewaart blijkt het stuk op 12/7/1399 (Afghaanse kalender, (...)), na uw aankomst in België te zijn opgemaakt (CGVS, p.6,7). Hoe uw vader erin slaagde om vanuit Pakistan een taskara voor u te laten maken weet u niet (CGVS, p.9). (...) Evenzo is het verbazingwekkend dat uw taskara uw exacte geboortedatum vermeldt, namelijk 13/4/1383 (...) (CGVS, p.7). Tijdens uw persoonlijk onderhoud kan u immers enkel zeggen dat u nu zestien jaar oud bent omdat u thuis hoorde dat u veertien of vijftien jaar oud was toen u vertrok (CGVS, p.8-9)."

In zijn verzoekschrift is verzoeker van mening dat het feit dat zijn *taskara* werd opgemaakt op het ogenblik dat hij zich al in België bevond hem niet verweten kan worden en dat er geen reden is om te twijfelen aan de waarachtigheid van dit document *"enkel en alleen omdat het een document op aanvraag is"*. De Raad is evenwel samen met de adjunct-commissaris van oordeel dat aan deze *taskara* geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend gelet op de vaststelling dat dit document na verzoekers komst naar België op zijn aanvraag werd opgemaakt en een exacte geboortedatum vermeldt, terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud zijn leeftijd slechts kon afleiden uit hetgeen zijn ouders hem hierover zouden hebben verteld, en deze datum bovendien quasi overeenkomt met de geboortedatum die de DVZ hem toekende op basis van zijn toenmalige verklaring vijftien jaar oud te zijn. Voorts blijkt dat verzoeker in gebreke is gebleven het originele document neer te leggen, niettegenstaande hij volgens zijn verklaringen op het CGVS al lang zou hebben gevraagd om dit op te sturen (AD, stuk 5, 'Dossier voor intrekking', stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-7). Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Dat uiterste omzichtigheid geboden is bij het toekennen van bewijswaarde aan Afghaanse documenten vindt voorts steun in objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten – zowel deze die van de overheid uitgaan als deze die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat – kunnen en worden nagemaakt (AD, stuk 5, 'Dossier voor intrekking', stuk 6, 'Landeninformatie', stuk 1: COI Focus *"Afghanistan. Corruptie en documentenfraude"* van 14 januari 2021 (update)). Gelet op het voorgaande kan de neergelegde fotokopie van verzoekers *taskara* aldus niet volstaan ter staving van zijn identiteit en herkomst, noch toont dit document aan dat verzoeker daadwerkelijk tot aan zijn komst naar België in Peshawar, Pakistan, heeft verbleven en zijn familie daar tot op heden verblijft.

De adjunct-commissaris motiveert verder in de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door verzoeker bijgebrachte stukken op goede gronden als volgt:

"Door middel van de aangebrachte stukken kan u evenmin het langdurige en actuele verblijf van u en uw gezin in Pakistan aantonen. U werd expliciet gevraagd alle documenten die uw Afghaanse identiteit, de

afkomst van u en uw familie maar ook jullie jarenlange verblijf in Pakistan tot op de dag van vandaag aan het CGVS over te maken (CGVS, p.14). Tevens ging het CGVS in op uw aanbod om ook de taskara's van uw ooms, hun Pakistaanse verblijfsdocumenten en terugkeerkaarten neer te leggen (CGVS, p.14). Er werd eveneens aan u uitgelegd dat u van de stukken van uw gezin eerst de kopieën en vervolgens de originele versie met de originele enveloppe aan het CGVS diende over te maken terwijl voor de stukken van uw ooms kopieën volstonden (CGVS, p.14). U maakte het CGVS geen enkel origineel stuk over waardoor niet alleen de authenticiteit van deze stukken maar ook de herkomst van de afzender niet nagegaan kon worden, noch maakte u het CGVS een verantwoording voor het ontbreken van deze documenten over. De Pakistaanse verblijfsdocumenten en de terugkeerkaarten van uw ooms, die u nochtans zelf aanbood, mocht het CGVS ook niet ontvangen. Ter staving van jullie verblijf in Pakistan legt u slechts drie onleesbare (vermoedelijk) attesten, zes attesten of voorschriften op naam van "S(...)" of "S(...) B(...)" d.d. 17 of 19/4/2018, 19/4/2018, 19/4/2018, 22/3/2018 en 15/3/2018, een attest op naam van "Ad(...)" d.d. 23/1/2016, een attest op naam van "W/O (vrouw van) W(...)" van 23/4 met een onleesbaar jaartal en een attest op naam van "S/O (zoon van) Am(...)" van 29/12/2015 neer. Hoewel de namen S(...) en Ad(...) stroken met die van uw moeder en uw broer en in W(...) een afkorting en verbastering van W(...), de naam van uw vader, gelezen kan worden kan er uit uw dossier niet begrepen worden wie "de zoon van Am(...)" zou zijn. Hoe dan ook onderbouwen de aangebrachte attesten geen jarenlang verblijf in Pakistan maar geven ze slechts momentopnamen weer die zich onder meer door medisch toerisme verklaard kunnen worden. Indien uw gezin reeds decennialang in Pakistan verbleef zou u een gevarieerder en over de tijd gespreid pakket aan documenten moeten kunnen aanbrengen. Hierbij dient eveneens aangekaart te worden dat de taskara's van uw vader en uw moeder zijn uitgegeven op twee verschillende momenten in 1387 (2008). Deze vaststelling valt niet te rijmen met uw uitspraken dat jullie steeds in Pakistan woonden en uw vader niet terugkeerde naar Afghanistan vanuit Pakistan en wijst erop dat uw gezin veel nauwere banden met Afghanistan heeft dan u wilt toegeven (CGVS, p.12).

(...)

Naast de reeds besproken stukken legt u nog de taskara's van drie familieleden van u neer. Deze taskara's missen bewijskracht inzake uw persoonlijke situatie en meer bepaald de verblijfsomstandigheden en –plaatsen van u en uw gezinsleden, noch kunnen zij een beschermingsnood in uw hoofde aantonen. Van de huurovereenkomst legt uw advocaat slechts een vertaling neer, waardoor de authenticiteit van de huurovereenkomst zelf niet nagegaan kan worden. Bovendien mist het stuk ook bewijskracht daar er noch een datum noch een plaatsbepaling op de vertaling voorkomt. Tenslotte betreft het een huurovereenkomst voor een winkel zodat het stuk hoe dan ook geen bewijs vormt voor het voorgehouden verblijf van u en uw familie in Pakistan."

Verzoeker laat bovenstaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid en doet er derhalve geen afbreuk aan. Waar hij zonder meer stelt dat de bijgebrachte vertaling van "het huurcontract van de woning in Pakistan" ten overvloede aantoont dat zijn familie gevestigd is in Pakistan, gaat hij eraan voorbij dat deze overeenkomst blijkens de vertaling betrekking heeft op een winkel en datum noch plaats vermeldt, zodat hieruit niet kan blijken dat verzoekers familie op heden in Pakistan woont, nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker de overeenkomst zelf niet heeft bijgebracht.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden besloten dat de door verzoeker neergelegde documenten volstaan om aan zijn voorgehouden (oorspronkelijke) herkomst uit het district Deh Bala van de provincie Nangarhar en zijn verblijf in Pakistan vanaf zijn geboorte tot aan zijn komst naar België zonder meer geloof te hechten. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn opdat zijn voorgehouden herkomst en verblijfssituatie, alsook die van zijn familieleden, in samenhang met de voorgelegde documenten als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen is de Raad na lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker zijn beweerde verblijfs- en levensomstandigheden vóór zijn komst naar België en de actuele verblijfplaatsen en -omstandigheden van zijn familieleden niet aannemelijk maakt.

De adjunct-commissaris motiveert dienaangaande in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt: "Voorts kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw voorstelling van uw levensomstandigheden en de duur van jullie verblijf in Pakistan. U vertelt dat u in Pakistan geen school kon lopen en diende te werken omdat u en uw gezinsleden niet over Pakistaanse verblijfsvergunningen beschikten (CGVS, p.11). U slaagt er evenwel niet in te duiden waarom uw gezin geen verblijfsdocumenten kreeg (CGVS, p.9). Indien uw familie reeds jaren geleden door uw grootouders naar Pakistan werd gebracht komt uw gezin immers volledig in aanmerking voor een Pakistaanse PoR (Proof of Registration) kaart (CGVS, p.8). Te meer u aangeeft dat de gezinnen van uw ooms, die dezelfde voorgeschiedenis als de uwe kenden, wel een

dergelijke Pakistaanse verblijfskaart bezaten (CGVS, p.9). Gevraagd hoe het komt dat uw gezin geen en de gezinnen van uw ooms wel verblijfsvergunningen kregen, vertelt u dat men een dergelijke verblijfsvergunning krijgt wanneer men naar Afghanistan gaat en vervolgens naar Pakistan terugkeert (CGVS, p.9). Deze uitleg houdt geen steek. Als u nog enkele malen naar een verklaring gevraagd wordt houdt u desalniettemin vast aan deze uitleg (CGVS, p.9). In uw opmerkingen die uw voogd na het persoonlijk onderhoud overmaakte, stelt u dat u bedoelde dat veel Afghaanse vluchtelingen bij terugkeer naar Afghanistan hun Pakistaanse verblijfsvergunning afgaven. Aangezien u tijdens uw persoonlijke onderhoud uw eerste versie meerdere malen bevestigde kan uw post-factum wijziging niet overtuigen. Te meer u er in uw opmerkingen aan toevoegt dat u niet weet waarom jullie geen verblijfsvergunning hadden omdat uw vader het u nooit vertelde en u te klein was om het hem te vragen. Dit is niet ernstig. Niet alleen kan er wel degelijk verwacht worden dat u als veertien of vijftienjarige interesse toont in de reden waarom u in penibele omstandigheden in Pakistan woonde terwijl uw andere familieleden in een opmerkelijk betere situatie in Pakistan verbleven (CGVS, p.8,9,12). Bovendien blijkt uit uw verklaringen en uit de nagestuurde stukken dat u na het persoonlijk onderhoud contact had met uw vader. Dat u deze vraag dan niet aan uw vader voorlegt ten einde voor uzelf en voor het CGVS een bevredigende verklaring te bekomen maar daarentegen gewoon een excuus tracht te handhaven wijst erop dat u er doelbewust voor kiest om deze kwestie van jullie illegale status in Pakistan in het ongewisse te laten. Door uw onvermogen en onbereidwilligheid om duidelijk zicht te geven op jullie verblijfsstatus in Pakistan en op de discrepantie met de situatie van uw directe familieleden slaagt u er niet in uw levensomstandigheden en de duur van jullie verblijf in Pakistan aan te tonen.

Het geloof in uw onafgebroken verblijf in Pakistan wordt eveneens ondermijnd door uw gebrek aan kennis over de verblijfssituatie van Afghanen in Peshawar. Zo kan u noch de Afghaanse vluchtelingenkampen rond Peshawar, noch de wijken van Peshawar die een groot aandeel aan Afghanen tellen benoemen (CGVS, p.11). U slaagt er slechts in uw eigen woonplaats aan te halen (CGVS, p.11). Dat u weliswaar uw eigen woonplaats kent kan erop wijzen dat u enige tijd in Pakistan woonde maar een bredere kennis van de situatie van de Afghanen in en rond Peshawar die getuigt van een jarenlange verblijf in deze gemeenschap blijkt u te missen.

Evenmin kan u verklaren waarom uw gezin als enige van uw familie in Pakistan bleef wonen. Hoewel u aangeeft dat jullie in Pakistan in moeilijke omstandigheden leefden en uw ooms en tantes naar Afghanistan verhuisden om zich in Jalalabad te vestigen, kozen jullie er niet voor om naar jullie vaderland terug te keren (CGVS, p.9). Als verklaring werpt u op dat uw neven ouder zijn waardoor het voor uw ooms gemakkelijker was samen iets op te bouwen (CGVS, p.12). Deze argumentatie kan niet gevolgd worden. Aangezien zowel uw vader als u in Peshawar tewerkgesteld waren, jullie net zoals jullie ooms een deel van de opbrengst van jullie gronden ontvingen, uw vader zich kapitaalkrachtig toonde toen hij uw reis naar Europa betaalde en jullie met de gezinnen van jullie ooms over een stevig netwerk beschikten in Jalalabad kan er niet begrepen worden waarom jullie in Pakistan zouden blijven indien jullie omstandigheden daar zo moeilijk waren (CGVS, p.5,8,9,11,12). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen verder het geloof in het voorgehouden verblijf van u en uw gezinsleden in Pakistan.

(...)

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar en in welke omstandigheden u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.”

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en deugdelijk en pertinent zijn, te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door het louter poneren van een vrees voor vervolging en het herhalen van zijn verklaring dat hij geen netwerk heeft in Afghanistan, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

De Raad benadrukt dat op grond van bovenstaande pertinente en terechte vaststellingen, die door verzoeker niet dienstig worden betwist, dient te worden besloten dat verzoeker in gebreke blijft een eerlijk zicht te bieden op zijn eigen verblijfssituatie voorafgaand aan zijn komst naar België alsook op de verblijfssituatie van zijn familieleden en dat hij zodoende een correcte beoordeling van zijn beschermingsnood door eigen toedoen onmogelijk maakt. Aldus kan hij niet worden bijgetreden in zijn kritiek dat de adjunct-commissaris “geen ernstig onderzoek heeft gedaan naar de effectiviteit van het beweerde familiaal netwerk in Afghanistan” en toont hij niet aan dat hij een “zeer kwetsbaar profiel” heeft, in zoverre hij dit profiel verbindt aan het voorgehouden gebrek aan een netwerk in Afghanistan waar hij stelt dat er voor hem geen garantie op opvang is in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

In zijn verzoekschrift haalt verzoeker tevens een vrees aan om bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd omwille van het feit dat hij in België verbleven heeft en er asiel heeft aangevraagd, waardoor de taliban hem als een ongelovige zouden beschouwen.

Wat dit betreft, kan op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het *Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat

het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu blijken er geen concrete elementen of aanwijzingen te zijn op basis waarvan kan worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid zal worden vervolgd omdat hij verwesterd is of als dusdanig zou worden gepercipieerd.

Vooreerst benadrukt de Raad dat, niettegenstaande de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die nodig zijn om te beslissen over het verzoek om internationale bescherming, hoger is komen vast te staan dat verzoeker zijn beweerde verblijfplaats en levensomstandigheden voor zijn komst naar België en de actuele verblijfplaats en levensomstandigheden van zijn familieleden niet aannemelijk maakt. Deze vaststellingen worden door verzoeker in zijn verzoekschrift niet weerlegd. Hierdoor maakt verzoeker het zelf voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming moeilijk, zo niet onmogelijk, om een correct zicht te krijgen op zijn werkelijke regio van herkomst en verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar Europa en het netwerk waarover hij desgevallend nog beschikt in zijn land van herkomst.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift bovendien tot de loutere bewering als zou hij, omwille van het feit dat hij in België verbleven heeft en hier om internationale bescherming heeft verzocht “*bij ongelovigen*”, door de taliban als “*ongelovige*” worden beschouwd en vervolgd, zonder dit *in concreto* te onderbouwen, laat staan aannemelijk te maken. Met dergelijk summier en niet verder uitgewerkt betoog toont verzoeker, die nog maar vier jaar in België is en niet aannemelijk maakt voor zijn komst naar Europa steeds in Pakistan en nooit in Afghanistan te hebben verbleven, niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in België dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd.

De Raad wijst er bovendien op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pasjtou en verklaard heeft soennitisch moslim te zijn (AD, stuk 5, ‘Dossier voor intrekking’, stuk 7, ‘D.V.Z.’, verklaring DVZ, vraag 9).

Waar verzoeker opwerpt dat hij werd gehoord vóór de machtsovername door de taliban van augustus 2021 en wijst op de tijdelijke opschorting door het CGVS van de beslissingen voor verzoekers uit Afghanistan, waarbij hij meent dat hem geen kans gegeven werd om de impact van de machtsovername op zijn persoonlijke situatie weer te geven, wordt op het volgende gewezen.

Vooreerst stipt de Raad aan dat het gegeven dat de Afghaanse dossiers door het CGVS werden opgeschort en verzoeker niet werd uitgenodigd voor een actualisatie hem geenszins de mogelijkheid heeft ontnomen om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de adjunct-commissaris rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1° en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet). *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden hoe de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 een invloed heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie, zodat hij niet dienstig anders kan voorhouden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het arrest met nummer 270 813 van de Raad van 31 maart 2022, moet worden onderstreept dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer *in casu* blijkt dat verzoeker de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift of bij aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, op nuttige en effectieve wijze te duiden hoe de machtsovername door de taliban een invloed heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie en nood aan internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog maar vier jaar in België is en geen zicht biedt op zijn verblijfplaatsen voorafgaand aan zijn komst naar Europa en het netwerk waarover hij desgevallend beschikt in Afghanistan, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban als een ongelovige zal worden beschouwd en in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen en is de vraag naar de beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst *in casu* niet relevant.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat hij er geen familie heeft die hem er desgevallend kan opvangen, noch dat hij er door de taliban als ongelovige zal worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de

erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de

opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker, die in gebreke blijft een eerlijk zicht te bieden op het familiaal en sociaal netwerk waarover hij desgevallend in Afghanistan beschikt, toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als alleenstaande jonge man zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoeker beperkt zich aldus tot het poneren van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij geeft in zijn verzoekschrift aan dat hij zo mogelijk nog bijkomende informatie en stukken zou bijbrengen, doch de Raad stelt vast dat hij op heden geen concrete en ernstige elementen heeft aangebracht die erop duiden dat de huidige financiële situatie van zijn familie van die aard is dat verzoeker, "*als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren*", bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Waar verzoeker verwijst naar 's Raads arrest met nummer 91 265 van 9 november 2012, moet worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar verzoeker thans niet meer als minderjarige kan worden beschouwd en niet aannemelijk maakt dat hij niet meer kan rekenen op een functionerend familiaal/sociaal netwerk in zijn land van herkomst.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van ‘*improvised explosive devices*’ (IED’s). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* ‘*incidents with at least one recorded fatality*’, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA "Afghanistan. Security Situation", augustus 2022, p. 62).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Door in zijn verzoekschrift louter op summiere wijze te verwijzen naar het feit dat er in Afghanistan nog steeds een binnenlands gewapend conflict aan de gang is tussen de taliban en ISKP en door louter te beweren dat intern geweld alomtegenwoordig is, brengt verzoeker geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 27 april 2023 neergelegde aanvullende nota.

Zoals hoger, onder punt 2.3.4., werd vastgesteld maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn komst naar België in 2019 steeds in Peshawar, Pakistan, heeft gewoond en biedt hij geen zicht op zijn werkelijke verblijfplaats(en) en -omstandigheden en die van zijn familie. Derhalve kan niet zonder meer worden aangenomen dat hij zich bij terugkeer naar zijn land van herkomst in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar, de regio waaruit zijn familie oorspronkelijk afkomstig zou zijn, zal vestigen. Hoewel verzoeker niet aannemelijk maakt dat dit bij terugkeer naar Afghanistan zijn regio van bestemming is, dient erop te worden gewezen dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat het geweld in de provincie Nangarhar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor

de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BOUALLOUCH,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BOUALLOUCH

S. WILLAERT